

het belang van het publiek is, dat de medicus finantieel onafhankelijk genoeg zij om de genezing van den patient boven de belangen van zijn beurs te stellen, of teneinde mij duidelijk uit te drukken, om het ideaal na te streven, dat tijdens de behandeling uitsluitend aan de middelen tot spoedig en zeker herstel gedacht wordt." Voor leden van ziekenfondsen schijnt volgens VAN BRUGGEN dit door hem zelf gestelde ideaal echter op zijde geschoven te mogen worden. Anders zou door hem ook niet onvoorwaardelijk goedgekeurd worden, het stelsel van honoreeren der huisartsen voor bijzondere verrichting naast die per abonnement.

Ik heb mij beperkt tot het aangeven van die punten, waarmede de betuigde ingenomenheid van VAN BRUGGEN verwondering moet wekken, *uitsluitend op grond van zijn eigene vroegere uitingen*. Dat er overigens nog vele andere punten in het wetsontwerp zijn, waarmede de *specialisten alles behalve tevreden* kunnen zijn, daarvan kan VAN BRUGGEN zich overtuigen, door het lezen van de nrs. 1 en 2 van den derden jaargang van het *Maandblad voor Specialistische Geneeskunde*.

's-Gravenhage, 6 Sept. 1920.

F. HIJMANS.

III.

In het begin van dit jaar riep het bestuur der C. O. te Utrecht een vergadering bijeen van ziekenfondsartsen, teneinde hun wenschen te vernemen aangaande de honoreering bij het totstandkomen van een ziekteverzorgingswet. Op voorstel van een Amsterdamsch collega sprak de vergadering als haar meening uit, dat de betaling niet minder zou mogen zijn dan *vijf gulden* per ingeschreven persoon.

De Amsterdamsche commissie der C. O.-vertegenwoordigers achtte het daarop raadzaam een vergadering bijeen te roepen van ziekenfondshuisartsen, welke den 6den April plaats had, ter bespreking van honorarium en maximum-ledental per geneesheer bij de Amsterdamsche ziekenfondsen bij de wettelijke regeling der ziekenverzorging. In die bijeenkomst werd o. m. betoogd, dat de oorzaak der dikwijls rechtmatige grieven omtrent de behandeling der ziekenfondsleden voor een groot deel hieraan moet worden toegeschreven, dat vele geneesheeren ter wille van een behoorlijk inkomen zich genoodzaakt zien, een grooter aantal patiënten te behandelen, dan met een rustige kennisgeving hunner klachten is overeen te brengen. Men was van meening, dat men het gunstige oogenblik niet mocht laten voorbijgaan, om den arts een behoorlijk bestaan te verzekeren als een billijke belooning voor zijn verantwoordelijk en gebonden leven en in overeenstemming met de hem toekomende plaats in de samenleving. Op grond hiervan werd een motie aangenomen, waarin er bij het hoofdbestuur ten sterkste op werd aangedrongen, naar vermogen te bevorderen, dat een minimumhonoreering van *zes gulden* per persoon zou worden gewaarborgd bij een maximum ledental van 3000, in uitzonderingsgevallen 3500. Bij schrijven van 12 April werd het hoofdbestuur van dit besluit op de hoogte gesteld.

En nu komt VAN BRUGGEN in het *Tijdschrift* van verleden week verkondigen, „dat de toelichting er wel op wijst, dat het *gewenschte honorarium van f 4.—*¹⁾ per persoon verkregen zal worden”, terwijl hij had kunnen en althans behooren te weten, dat een belangrijke groep der Maatschappij-leden dit honorarium onvoldoende acht!

Ook ons bestuur is die meening toegedaan. Een bedrag van *f 4.—* wordt trouwens in de memorie nergens genoemd. Wij lezen daar (*Tijdschrift* blz. 686) betreffende het honorarium: „De Kroon zal het minimumbedrag bepalen. Dit bedrag zal *belangrijk*¹⁾ hooger moeten zijn dan thans gebruikelijk is; immers de particuliere praktijk zal door het stijgen van het aantal fondsleden belangrijk afnemen, zoodat er voldoende waarborg moet zijn, dat de huisartsen en apothekers een behoorlijk bestaan blijven behouden. Reeds thans bedraagt in het A. Z. A. te Amsterdam het honorarium van een arts per verzekerde ongeveer *f 3.20*”.... En verder: „Gezien de algemeene verhooging van

1) Wij cursiveeren.

den levensstandaard en de groote stijging der kosten, die de uitoefening der praktijk medebrengt, zal het vast te stellen minimum genoemde bedragen moeten overschrijden."

Het valt moeilijk aan te nemen, dat de minister al de genoemde argumenten voor een „belangrijke" verhooging zou bedoelen als aanloop voor een vermeerdering van slechts 25 pCt.. Men krijgt den indruk, dat men de toegestoken hand slechts heeft te aanvaarden, tenzij VAN BRUGGEN erin geslaagd is, de zaak in eerste instantie te bederven.

In elk geval schijnt het ons hoogst ongewenscht, dat in het *Tijdschrift* en dat nog wel in een hoofdartikel van de hand van iemand, die geacht wordt op de hoogte te zijn van hetgeen er leeft in den boezem der Maatschappij, meeningen worden neergeschreven, waardoor de collega's ernstig kunnen worden bemoeilijkt bij het behartigen hunner belangen.

Namens het bestuur van den Amsterdamschen Geneeskundigen Kring:

Amsterdam,
7 September 1920.

G. P. VAN TROOIJEN, *voorzitter*.
H. D. DE HAAS, *secretaris*.

HERHAALDE KEURING VAN GEZONDE PERSONEN.

De heer PINKHOF acht het oorbaar, onder bovenstaanden, onschuldigen titel, aan het slot van een desbetreffend, aan de *Med. Klinik* ontleend bericht, een fellen, hatelijken uitval te doen tegen de spoorwegmaatschappijen, die van de behandelende artsen schending van het beroepsgeheim zouden eischen en, om dit te kunnen doen, den beambten hun recht op vrije artsenkeuze ontnemen. Het is te betreuren, dat iemand, die met zooveel autoriteit als de heer PINKHOF de beroepsbelangen behandelt en behartigt, zich niet beter op de hoogte stelt, alvorens zulke grove onjuistheden ten beste te geven. Inderdaad stond in het reglement van het zieken- en ondersteuningsfonds de bepaling opgenomen, dat de behandelende geneesheer zich verplicht, op aanschrijving der bevoegde chefs binnen één etmaal schriftelijk verslag te geven over *den aard, de oorzaak* en den vermoedelijken duur der ziekte van personeel der maatschappij. Ik wil hier dadelijk bijvoegen, dat dit aan mij, die meer dan twintig jaren spoorwegarts ben en geruimen tijd een vrij groot aantal beambten te behandelen had, nooit is gevraagd en dat ik ook op de verklaringen van ongeschiktheid tot dienstverrichting nooit den aard der ziekte heb ingevuld en dat dit ook nooit van mij is gevorderd. Blijkt hieruit reeds voldoende, dat het verband, door den heer PINKHOF gelegd tusschen de opgedrongen schending van het beroepsgeheim en het ontbreken van vrije artsenkeuze, niet bestaat, zoo zal iedere gedachte daaraan wel verdwijnen, indien ik hier mededeel, dat in de laatst herziene uitgaaf van het bovengenoemde reglement, bijgewerkt tot 1 Januari 1920, de door mij gecursiveerde woorden zijn vervallen en dat sinds dien datum ook in de verklaringen van ongeschiktheid tot dienstverrichting niet meer naar aard of oorzaak der ziekte wordt gevraagd. Een vaste keuringscommissie, die op gezette tijden het personeel, dat in verantwoordelijke betrekkingen werkzaam is, of beambten, die herhaaldelijk en langdurig ziek zijn, onderzoekt op hun verdere geschiktheid, bestaat overigens bij de spoorwegmaatschappijen reeds tal van jaren.

Amsterdam,
2 September 1920.

D. H. KOETSER,
voorzitter der Vereeniging van spoorwegartsen.

Niet ik, maar de *verdedigers* van de aanstelling van vaste artsen bij de spoorweg-ziekenfondsen hebben herhaaldelijk de noodzakelijkheid hiervan betoogd met het oog op de veiligheid van het reizende publiek. De arts, die niet aan de maatschappij verbonden is, zou deze niet waarschuwen, als er bij het spoorwegpersoneel afwijkingen werden waargenomen, die gevaarlijk zijn voor de reizigers. In mijn hatelijken uitval heb ik slechts er op gewezen, dat hun beveiliging op betere wijze kan worden bereikt dan door aanstelling van vaste artsen.

PINKHOF.